

Pel que fa a la composició, tots coincideixen que el Bloc no té cap frontera rígida. Hi ha una imatge cèlebre entre els seus components que diu que és com un allioli, que, si no el remenes, es tria. Ara tot-hom és conscient que ha assolit una importància decisiva. Ells han estat els responsables més directes de tot el procés d'aprovació dels nous estatuts.

La primera ponència era formada per membres exclusivament del Bloc. En la Comissió, de cent persones, una vuitantena hi pertanyien. A més —tal com indica Martínez Sancho—, «en tot aquest procés ens ha votat una pila de gent de distinta procedència, que no tenen res a veure amb nosaltres».

Respecte a la representació estudiantil, el BEA (Bloc d'Estudiants Agermanats) —que aplega una gran majoria dels alumnes del claustre— fa costat al Bloc i s'hi han integrat. Segons Vicent Martínez, membre de l'equip rectoral —l'únic estudiant de tot l'estat que ho és—, «alguns membres del BEA van signar la primera convocatòria del Bloc. La majoria en formen part. Això ens configura com un grup independent, però amb una presència contínua en les seues iniciatives».

De cara al futur, ja es perfilen propostes. Juan Segura, degà de Farmàcia, ens comenta: «el Bloc aplega ideologies distintes, de la dreta liberal a l'esquerra nacionalista o no —on m'incloc—; no vull fer profecies, tot depèn del moment, però estem demostrant que funcionem i que hi ha un futur, si som capaços de continuar aglutinant gent. Les pròximes eleccions a rector en són la clau. Aquesta vegada, la dreta sí que hi anirà organitzada».

/ F. Garcia

Alternativa Universitaria, sense «Gaudeamus»

Jeroni CASTELLO

Alternativa Universitaria, el «grup dels vint» del Claustre, l'escamot d'extrema dreta de la Facultat de Dret, a més de blasmar els estatuts, convocà una concentració —i no una manifestació com pretenien de bon començament— per a dijous dia nou. Mig milió de pessetes els va costar la broma, i dues ressenyes en primera plana que els oferí *Las Provincias*. Com que, comptat i debatut, s'hi aplegaren cinc-centes persones, cada individu els va costar 1.000 pessetes. Més les dues portades del degà. Els resultats, decebedors, doncs.

L'endemà, després de col·laborar estretament en la iniciativa, *Las Provincias* no se'n volgué saber res, i quasi oblidà, fredament, el tema. I ausades que calia oblidar-lo. La concentració resultà joseantoniana i grollera. Cada vegada que algun orador anomenava el rector Lapiedra, els cors responien *hijoputa*, unes vega-

des, i *cabrón*, les altres. Moltes intervencions anaven precedides d'un entusiàstic i marcial ¡¡*Patriotas!*!; alguns els limitaven a bramar, escanyant-se, *Espanoles y valencianos... todos*.

Els primers a parlar van ser un representant de l'Institut de Criminologia —¿ho era de deveres?— i un altre dels *Estudiantes Independientes de Empresarials*. El segon recità paràgrafs sencers de José Antonio: «Hem de crear una nova elit que sàpia construir un nou projecte revolucionari de pàtria». Apoteòsic. Després, Carles Recio atacà «els cues i els virus que en els anys seixanta van entrar en la Universitat». Va ser l'únic que utilitzà la llengua que tots deien defensar. De tant en tant, un grup de vint persones amb dues pancartes del SEU i un estendard imperial corejava, «llengua valenciana, mai catalana». Seguits entusiàsticament per alguns grupets d'ancians, amb senyeres de franja blava.

Finalment, hi actuaren

Juan García, del claustre —«i no m'és un orgull, precisament, dir-ho—, que va qualificar els estatuts com *una basura*, al Bloc de *parias* i *sinvergüenzas*, i acusà el BEA de tapar els seus cartells amb propaganda de Terra Lliure (!), i Carlos Flores, brillant orador, membre, també, del Claustre, que es dirigí als «espanyols i valencians de pro», acusà el Bloc de *gentuza* i demanà la constitució d'un front antiesquerrà «a nivell nacional, de país de veritat, d'Espanya».

Arribà l'hora de les adhesions, i *Nuevas Generaciones* d'Alianza Popular s'endugueren alguns xiulits, mentre Falange Espanyola recollí vehements ovacions.

Alguns militants d'Unión Valenciana repartien propaganda antirector. Xavier Casp s'ho mirava tot satisfet. I no pogueren cantar el *Gaudeamus* per a acabar, «perquè el rector no ens ha volgut deixar el disc». Així, doncs, van interpretar el «Himno a Valencia». I se n'anaren a casa.